

Επικοινωνώ, άρα υπάρχω (Μαριάννα Τζιαντζή)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Δεκεμβρίου 15, 2006

Ο τηλεοπτικός επικοινωνιακός πυρετός φανερώνει τη βαθιά μετάλλαξη που έχει υποστεί η ελληνική κοινωνία.

ΚΑΠΟΤΕ ΛΕΓΑΜΕ ότι κάποιος «έχει λέγειν», ότι είναι κοινωνικός, ομιλητικός, γλυκομίλητος ή, αντίθετα, ότι είναι λιγόλογος, βαρύς κι ασήκωτος και δεν θέλει να έχει πολλά πολλά με τους γείτονες και τους ξένους. Σήμερα, οι διαχωρισμοί αυτοί έχουν καταρρεύσει. Η εικονική πραγματικότητα έχει επιβάλει δύο τύπους ανθρώπων: τους επικοινωνιακούς και τους μη επικοινωνιακούς.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΟΙ που με κάθε ευκαιρία ανοίγουν την καρδιά τους στην τηλεόραση και μας εκμυστηρεύονται τα πάντα: τα πολιτικά και θρησκευτικά τους πιστεύω, την προσωπική και οικογενειακή τους ζωή, τα όνειρα, τις ελπίδες, τις ανησυχίες τους. Αγαθόν το εξομολογείσθαι, αρκεί να συντελείται επί υάλου. Και όσοι προτιμούν να μοιράζονται τις σκέψεις, τις χαρές και τις λύπες τους με αληθινούς ανθρώπους, μακριά από τις κάμερες, θεωρούνται δεινόσαυροι, μισάνθρωποι, εχθροί της τηλεόρασης και, κατά προέκταση, του τηλεοπτικού λαού.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΑΜΟΥ ΣΤΟ ΓΥΑΛΙ, εκρήξεις μίσους και πάθους στο γυαλί...

...εμφανίζονται στην οθόνη μας, είτε «πλάτη» είτε με αλλοιωμένη φωνή και πρόσωπο, και εκθέτουν το πρόβλημά τους ή μάλλον την κατάσταση τους στο σεβαστό πάνελ, σε παρουσιαστές και ψυχολόγους της τηλεοπτικής πεντάρας.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΡΙΝΙΟΥ συνοδεύθηκε από έναν παροξυσμό επικοινωνίας. Είδαμε τι σημαίνει επικοινωνιακός δολοφόνος, αλλά και επικοινωνιακοί συγγενείς δολοφόνου. Με την ίδια ευκολία που υπερασπίζονταν τον «ύποπτο» μπροστά στις κάμερες, αποκήρυξαν τον «δράστη» δηλώνοντας «όπως έστρωσε θα κοιμηθεί!» Επικοινωνιακοί ήταν και οι συγγενείς των θυμάτων. Τα ίδια πρόσωπα που μιλούσαν «λάιβ» σε μεταμεσονύκτιες εκπομπές εμφανίζονταν νωρίς την επομένη σε πρωινές ενημερωτικές εκπομπές και αργότερα έκαναν κι ένα πέρασμα από το βραδινό δελτίο ειδήσεων! Οι πρώτοι ίσως να ζητούν εξιλέωση, οι δεύτεροι παραμυθία.

ΚΑΠΟΤΕ ΤΗΝ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ σε ένα χαροκαμένο σπίτι την πρόσφεραν οι συγγενείς και οι γείτονες. Σε πολλά χωριά υπήρχε το έθιμο να μη μπαίνει «τσουκάλι στη φωτιά» στο σπίτι που πενθούσε. Επί σαράντα μέρες οι γείτονες έφερναν μαγειρεμένο φαγητό, τις λεγόμενες «παρηγοριές». Σήμερα, ..., οι πονεμένοι γέρνουν στον ώμο του

τηλεδημοσιογράφου... και όσο πιο επώνυμος, πιο διάσημος ο δημοσιογράφος, τόσο περισσότερο μοιράζονται μαζί του -και μαζί με τον άγνωστο τηλεθεατή- τον πόνο τους.

ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΑΥΤΗ Η ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ δεν κρατάει πολύ. Σύντομα ο γυάλινος τηλεοπτικός ώμος θα ανασηκωθεί αδιάφορα και κάποιους άλλους πονεμένους θα σπεύσει να παρηγορήσει, χωρίς να ξεχνά το απαραίτητο διάλειμμα για τα διαφημιστικά μηνύματα. Και τι μένει; Μένουν τα περασμένα επικοινωνιακά μεγαλεία, μένει η αποξένωση που δεν είναι ίδιον της πόλης αλλά και του χωριού.

Ο ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΟΣ πυρετός φανερώνει τη βαθιά μετάλλαξη που έχει υποστεί η ελληνική κοινωνία κατά τις δύο τελευταίες δεκαετίες, μια μετάλλαξη για την οποία δεν ευθύνεται αποκλειστικά η τηλεόραση. Όταν η ίδια η πολιτική γίνεται γυάλινη και επικοινωνιακή, όταν το περιτύλιγμα μοιάζει πιο σημαντικό από το περιεχόμενο, είναι φυσικό η αληθινή ζωή να εξορίζεται εκεί όπου δεν φτάνει κάμερας μάτι.

(Πηγή: Απόσπασμα από άρθρο στην «Καθημερινή» 10/12/2006)